

Hogy hívnak?

Zsolt 17,8; 5Móz 32,10–11

Anya azt mondja, gyere, Kicsim,
pedig már nem vagyok kicsi.
Apa azt mondja, jól van, Tücsök,
és egész nap ciripelek.
Mama azt mondja, nem baj, Kincsem,
s a horzsolást bekötözi.
Papa rám kacsint, Szemem Fénye,
súgja, és a hangja ragyog.

Hová, hová, kisbari?

Zsolt 23,1–4.6

– Hová, hová, kisbari?

– Ballagunk a rétre.

Zöld füveket legelészünk
minden nap ebédre.

– Messze van-e az a rét?

– Ezer nyúlugrásra.

Addig nem is ugrándo-zunk,
vigyázunk egymásra.

– Nem féltek a farkastól?

– Véd minket a pásztor.

Van kutyája három is,
megvédték már párszor.

– Nem száradt még ki a fű?

– Itatja a harmat.

Ha lehűl a levegő,
más nyugodtan alhat.

– Ti is isztok eleget?

– Van arra egy forrás.

Forrás előtt kicsi tó,
táplálja a csorgás.

– És ha tűzforró a Nap?

– Van ott elég árnyék
minden lombos fa alatt.
S néha szél is jár még.

– Akkor szép és jó napot!

– Kösz, neked is, vándor!

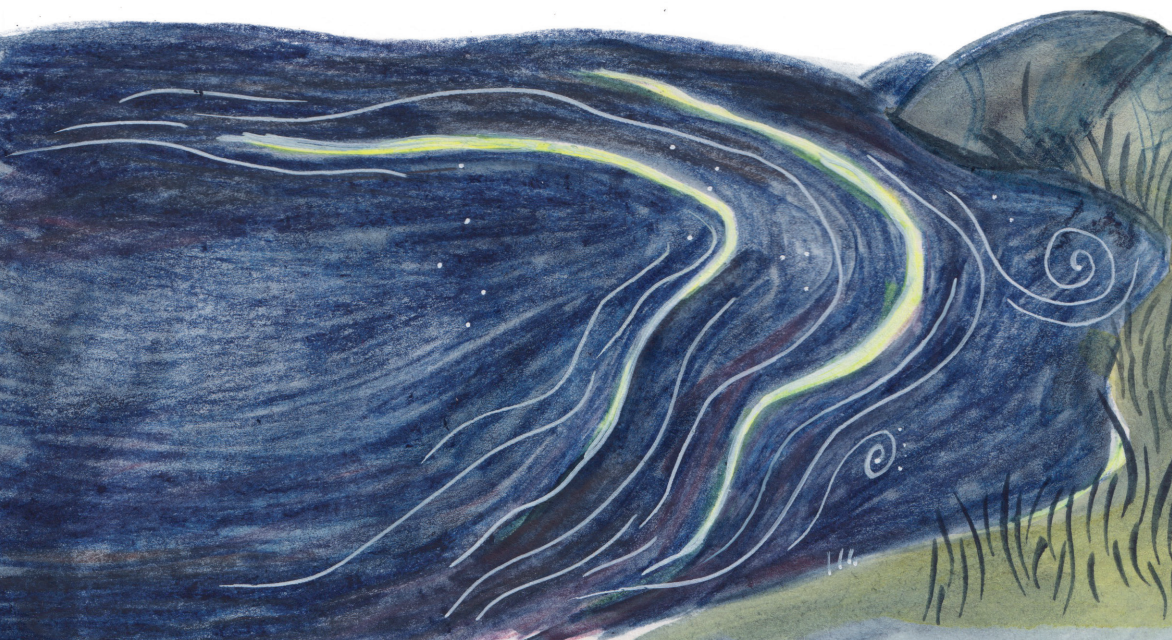
Gondolj rá majd néhanap,
milyen jó a Pásztor!

Világszél

Zsolt 61,3

Világ szélén van egy hegy,
lakja három vörösbegy.
Világ szélén van egy tó,
őz- és szarvasitató.
Világ szélén van egy szikla,
jó magasan, ez a titka.
Szikla tetejére állok,
világ széléről kiáltok,
remélem, hogy meghalljátok:
Világ szélén van egy hegy...

(T)örvény

Zsolt 98,7-9

Föld szélén tapsol, peremvidéken,
sziklapacsit ad, felzúg a tenger,
boldog a hullám hátán a delfin,
boldog a hullám mélyén a rája,
boldog a folyó, akár a tenger,
szeretetörvény ítél a földön.

Aranykapu

Zsolt 100,3-5

Kisgidáim, báránykáim,
kapuimat kinyitottam,
farkasaim távol tartom,
udvarom is zöld fűvet hajt,
gyertek haza ünneplőre,
énekszóval, ugrándozva,
aranykapum is kinyitva,
bújjatok át rajta menten!

Csupa viszketés

Zsolt 6,3-4.7-8

Viszket a kezem, viszket a lábam,
viszket a hasam, viszket a hátam,
az egész testem csupa viszketés.
Belefáradtam a vakarózásba.

Tudom, hogy nem szabad, de mit csináljak?
Egész éjszaka vakaróztam az ágyamban,
már kisebesedett a kezem, a lábam,
a hasam is csupa seb,
csak a hátam nem, mert azt csak
forgolódással tudom megvakarni.

Meddig forgolódjak?
Meddig vakarózzak még?
Anya ecsetel, apa fenyeget,
hogy hagyjam már abba,
mert sebhelyes leszek egész életemben.
Nagyapa mosolyog a bajusza alatt.
Bajusza felett megnyúlnak a kicsi kráterek.

Istenem, hisz azok sebhelyek!
Ugye, te gyógyítottad meg nagyapát is?

Szemem, arcod

Zsolt 31,8–11.16–17

Amíg kicsi voltam,
arcom letakarva,
találjanak már meg,
sóhajtoztam.

Amíg kicsi voltam,
hepék és hupák közt,
szemem eltakarva
bukdácsoltam.

De én már nagy vagyok,
akárhova bújok,
arcod elől el nem
rejtőzhetem.

Hepék és hupák közt,
sugdolózók között,
szemed rajtam tartva
fogod kezem.

Örömkönnyek

Zsolt 116,3–4.8–9.13

Gyere, Kincsem, a füledbe súgom,
már gyógyulok, még nem kell elmennem.
Még járhatunk együtt az utcán, a kertben,
s ha eljössz velünk a templomba,
és iszom a hálaadás poharából,
örülsz majd te is, ugye?
Hát persze, mama. Hát persze.
És majd kiugrik a szívem,
de nem akarok sírni megint.
Miért kell sírni mindig, ha
a bánat vagy az öröm
rám tekint?